

Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetsége

1021 Budapest, Budakeszi út 91.
Tel: (1) 391-4290 Fax: (1) 391-4299
megosz@mail.datanet.hu www.megosz.org

Fagazdasági Országos Szakmai Szövetség

H-1012 Budapest, Kuny D. utca 13-15.
Tel: (1) 355-65-39 Fax: (1) 202-64-49
info@fagosz.hu www.fagosz.hu

Országos Erdészeti Egyesület

1027 Budapest, Fő u. 68.
Tel: (1) 201-6293 Fax: (1) 212-7518
oee@mtesz.hu www.oee.hu

Budapest, 2008. március 20.

Fodor Gábor úr részére
miniszter
Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium
1011 Budapest, Fő utca 44-50.

Tisztelt Miniszter Úr!

Közös állásfoglalás és vélemény „A környezetügy középtávú stratégiája” című vitaanyagról

A KvVM honlapján¹ elérhető „A környezetügy középtávú stratégiája” című vitaanyag, melyhez az ott megadott e-mail címre a hónap végéig lehet véleményt adni. A MEGOSZ, a FAGOSZ és az OEE tagsága erősen érintett a stratégia egyes kijelentései és céljai által, ezért véleményünket közvetlenül Önnek is megküldjük.

A MEGOSZ a magán erdőtulajdonosok és erdőgazdálkodók gazdasági, szakmai érdekképviselete, egyéni erdőtulajdonosok és gazdálkodók mellett az erdészeti integrátorok is tagjai e szervezetnek.

A FAGOSZ erdőgazdálkodók (magán és állami), faipari, fakereskedelmi és ezekhez beszállító cégek gazdasági, szakmai, munkaadói érdekképviselete.

Az OEE az erdészek, az erdők és az erdőgazdálkodás iránt érdeklődő személyek egyesülete, ugyanakkor e szervezetnek pártoló tagjai az erdészeti zrt-k.

Véleményünk lényegére térve: A környezetügy középtávú stratégiájának vitaanyagában számunkra erős kontraszt látható az erdőgazdálkodást és az összes egyéb területeket tárgyaló részek között. Az 5.1.1. pontban a nemzeti parkokkal foglalkozó rész ismét harcosszerű ultimátumot fogalmaz meg, ami szerint az előterjesztő a nemzeti park igazgatóságok (kölségvetési szervezetek) vagyonkezelésébe kíván áthelyezni 100% tartós állami tulajdonban lévő erdészeti társaságok által kezelt erdőterületeket.

Ezzel messzemenően nem értünk egyet. A javaslat megvalósítása alapjaiban ingatná meg az érintett cégek gazdálkodását, továbbá az ország számára jelentős költségvetési többletkiadást okozna. A jelen állapotban az erdőgazdasági társaságok eredményesen gazdálkodnak és a költségvetés nettó befizetői. Figyelemre méltó, hogy az MGSZH Erdészeti Igazgatóságainak mérlegbeszámolóiból az olvasható ki: az erdőgazdaságok szakmai munkája jó, vagy kiváló, ugyanakkor a nemzeti park igazgatóságok erdőkezelési munkájával kapcsolatban több esetben is szakmai kifogások merültek fel. (Nem megfelelő erdőkezelésért a NPI-okra több ízben is szabtak ki erdővédelmi bírságot.) Az élő körzeti erdőtervek - amihez a végrehajtás szakmai megfelelőségét mérik - lényegében egyben természetvédelmi és Natura 2000 kezelési tervek is, valamint ezen erdőterveket jóváhagyásukkor a természetvédelmi hatóság is ellenjegyezte.

Amennyiben a cél az állami tulajdonú erdőterületek minél hatékonyabb és szakmai szempontból is megfelelő vagyonkezelése, akkor részünkről lényegesen célravezetőbb megoldásnak látszik a mintegy 20 ezer hektárnyi, a nemzeti park igazgatóságok vagyonkezelésében lévő erdők átadása vagyonkezelésre a

---

¹ <http://www.kvvm.hu/index.php?pid=136>

társágban működő állami erdészeti társaságoknak. Ezek együttesen közel egymillió hektár erdő művelési ágú területen gazdálkodnak. Ha már a kezelői jog átadása szóba kerülne, sokkal célszerűbb lenne a 2-3%-nyi részt a 100%-hoz csatolni, mint az utóbbiból bármennyit az előzőhöz.

Árulkodó a 36. oldal második bekezdés megállapítása:

„Az eredményes természetvédelmi vagyonkezelés a pozitív szakmai, társadalmi hatásokon túl hozzájárul **a nemzeti költségvetés tehermentesítéséhez**, ezért kívánatos a lehetőség szerinti legnagyobb mértékű állami tulajdonú védett, vagy védelemre tervezett földterület vagyonkezelésbe vétele.”

Ez annak világos beismerése, hogy mai állapotában a természetvédelmi vagyonkezelés nem eredményes, hanem éppen hogy jelentősen megterheli a költségvetést. E feszültséget a KvVM azzal szeretné pállástolni, hogy a veszteségek fedezéséhez gazdálkodást is szolgáló erdőterületet szeretne rabolni a hatékony gazdálkodóktól a kevésbé hatékony költségvetési szervezetekhez.

Az erdőgazdasági társaságok költségvetési befizetése nagyságrendileg körülbelül annyi, mint amennyit a nemzeti park igazgatóságok kivesznek a költségvetésből. A stratégiát leíró vitaanyagból hiányzik a hivatásos természetvédők által - más esetekben - oly nagyon szorgalmazott hatástanulmány: nincs számítási anyag arra, hogy bármely mértékű erdőgazdasági erdőterület NPI-i kezelésbe vétele milyen következményekkel járna a fakitermelésben, a foglalkoztatásban és a gazdálkodás eredményeiben.

Az átvenni szándékozott, most kezelésükben lévőhöz képest sokszorosan nagyobb erdőterület kezelésére a NPI-ok nincsenek felkészülve, se megfelelő szakembergárdájuk, se megfelelő tapasztalatuk, se megfelelő eszközállományuk nincs. Csak nem az lenne a megoldás, hogy a NPI-ok aztán a területet kezelő gazdasági társaságokat hoznának létre, mint ez a Hortobágyon is megtörtént?

A vitaanyaghoz, illetve a leendő stratégiához tartoznia kellene olyan mellékleteknek, melyekből számszerűen és részletesen látni lehetne a javaslatok szerinti szakterületek jelenlegi, illetve javasolt adatait.

Általában is elfogadhatatlannak tartjuk azt a hazai természetvédelmi megközelítést, amely statikus szemléletű, célja a minél nagyobb területek védetté nyilvánítása. Mindezt lényegében társadalmi, illetve az érintett területek tulajdonosainak, gazdálkodóinak konszenzusa nélkül teszi, a kijelölés után pedig hatósági eszközökkel igyekszik elérni a természetvédelmi célkitűzéseket. Jobb lenne a társadalmi - ezen belül a közvetlenül érintettekkel - egyeztetésen alapuló védelemre kijelölés, amit meg kell előzzön a speciális természetvédelmi vagyonkezelés feltételeinek és lehetőségeinek vizsgálata.

Az Új Magyarország Vidékfejlesztési Programban meghatározva hazánk és az EU is elfogadta, hogy az erdőgazdálkodás a vidékfejlesztés szerves része. Az erdők környezeti szerepén túl az erdőkben és azok termékeivel gazdálkodás jelentős tényezője a vidék munkahely és lakosság megtartó erejének. Minden természetvédelmi törekvéseknél és intézkedésnél figyelemmel kell lenni az erdős térségek lakójára, az emberre is, akinek munkát és megélhetést is ad az erdő.

A részletes véleményt levelünk melléklete tartalmazza.

Örömmel vennénk, ha a leírtakról személyes konzultációra is alkalom nyílna Ön és a három szervezet között. Tisztelettel:

.....
Luzsi József
elnök
MEGOSZ

.....
Horváth Ferenc
elnök
FAGOSZ

.....
Pethő József
elnök
OEE

A MEGOSZ, a FAGOSZ és az OEE részletes közös véleménye a „A környezetügy középtávú stratégiája” című vitaanyaghoz

2.2-pontal kapcsoltban és egyetértve a természetismereti oktatás fontosságával, egyoldalú az a mondat, amely szerint: „Az élményszerzés fontos színterei a nemzeti parkok és a védett természeti területek, illetve azok látogató- és bemutatóhelyei.” Igaz, hogy a vitaanyagnak előterjesztője a KvVM, de a címe általában a „Környezetügy középtávú stratégiája”, így mindenképpen illendő lenne a fenti mondat folytatásaként említést tenni az erdőgazdasági erdei iskolákról, ököcentrumokról, látogató- és bemutatóhelyekről is. Könnyen lehet, hogy összeszámlálva kiderülne: lényegében azonos méretű kapacitásról, látogatottságról és teljesítményről van szó e két területen. Sőt ma már magánérdészeti tulajdonban is vannak erdei iskolák. Figyelemre méltó lehetne annak összehasonlító elemzése, hogy a köz hasonló kiszolgálása mennyi közpénzbe kerül az egyik, illetve a másik kezelő szervezetnél.

Ugyanitt a cselekvési irányok és alapvető feladatok között szerepel, hogy „...elő kell segíteni további környezetvédelmi tárgyú képzések akkreditációját.” A vitaanyag címe szerint a környezet ügyével foglalkozik, ami a védelmen túl a gazdálkodást, a fejlesztést és sok egyéb szempontot is tartalmazza. Ennek ellenére a vitaanyag fogalmazói szinte végig statikus védelmi stratégiát fogalmaznak meg, mintha nem akarnának tudomást venni a környezet biológiai, szociális, gazdálkodási és sok egyéb változásairól. E rendszer nem áll, folyamatos mozgásban van. Ezt különösen a képzésnek figyelembe kell vennie, hogy előre mutathasson a jövő nemzedékei részére. Ezért nem környezetvédelmi, hanem környezetgazdálkodási, környezetfejlesztési tárgyak irányában lenne célszerű az oktatást előmozdítani.

A 10. oldal tetején szereplő „ágazati és területi jelentéstételi kultúra” érdekes szubkultúra lehet. Ugyanakkor itt és később másutt is szerepel a Környezeti Informatikai Központ, mely az Országos Környezetvédelmi Információs Rendszerbe bekapcsolódást is szolgálná és összekapcsolódna az országos Területfejlesztési és Területrendezési Információs Rendszerrel. Ez azt jelenti, hogy a zöldhatóságok és a NPI-ok mellett egy újabb apparátus jönne létre, pontosabban meg nem nevezett mérettel és költségvetéssel? Itt és számos további javaslatnál sem szerepel a várható költségek becslése, de még annak szándéka sem.

Ugyanezen az oldalon: „célszerű az állami források bevonásával (elsősorban virtuális) **Kutatási Kiválósági Központok** szervezése a környezetvédelem szakterületein is.”, majd: „Erőteljes állami szerepvállalás szükséges a Nemzetközi Műszaki Tudományos Együttműködések szervezése...” A kérdés hasonló az előzőhöz: ki végzi, mennyibe kerül, ki adja a pénzt hozzá?

A 15. oldalon a keretes rész első mondata: „Kiemelt hazai feladatot jelent az **európai közösségi jogszabályok** minél hatékonyabb és pontosabb végrehajtása.” Itt célszerűbb lenne úgy fogalmazni, hogy „... érdekeink szerinti minél hatékonyabb és pontosabb végrehajtása.”

A 3.1. pont bemutatja a Nemzeti Környezetvédelmi Programot: „Az ország természeti örökségének megőrzését, természeti erőforrásainak védelmét, fenntartható használatát és a megfelelő környezeti minőség elérését biztosító középtávú célok és eszközök átfogó keretét a **Nemzeti Környezetvédelmi Program** jelenti.” (NKP) Mivel az ország természeti örökségének igen jelentős részét képezik az erdők, valamint ezek később a vitaanyag részletesebben is foglalkozik, mindenképpen meg kell itt említeni, hogy a 2006-15. közötti időszakra él az erdőket illetően a **Nemzeti Erdő Program (NEP)**, melyet a kormány a 1110/2004. (X. 12.) határozatával fogadott el. Javasoljuk, hogy az előterjesztő vesse össze: hogy a jelen vitaanyagban a NEP-ben foglaltak megfelelően megjelennek-e, tükrözve a kormányzati munka összhangját. Mivel az UMVP tartalmazza, hogy az erdőgazdálkodás a vidékfejlesztés szerves része, így javasoljuk az összhang vizsgálatát e programmal is.

Ugyanígy a megcélzott 3. NKP-vel kapcsolatban rögzítenie kellene a vitaanyagban, hogy az erdőgazdálkodással és az erdőkkel kapcsolatban a 3. NKP-nek természetesen a már élő NEP-re kell épülnie.

A 21. oldalon a keretes részben szerepel, hogy **új környezetvédelmi adók bevezetésére** is szükség lehet. Mint gazdasági érdekképviselő úgy látjuk, hogy a magyar cégek adóterhelése már így túlságosan magas, ami gátolja versenyképességüket. Új adók bevezetésével nem értünk egyet.

Ugyanitt szerepel: „A képződő többletbevételekből – jogszabályi garanciákkal – biztosítani kell az adottságainknak jobban megfelelő, élőmunka-igényes ágazatokban **az élőmunkát terhelő adók és járulékok csökkentését**, egyéb adóterhek mérséklését, bizonyos környezetvédelmi intézkedések finanszírozását. Mindez hozzájárul az ország versenyképességének javításához is.” Érdeklődve olvastuk az élőmunka terhek eme szelektív csökkentésének javaslatát. Amennyiben e javaslatot a központi költségvetés készítői befogadnák, a faipart mindenképpen a nagy munkaerő-igényű és jellemzően KKV szektorba tartozó szakterületek között kérjük számontartani. Sőt ezen iparág tartamos gazdálkodás során megújíthatóan előállítható alapanyagból, csekély energiafelhasználás árán környezetbarát, könnyen újrahasznosítható termékeket állít elő.

Az új adók többletbevételével szembeni kompenzáció ugyanakkor az összesített adóterhen semmit sem változtatna, amivel nem értünk egyet. Helyette olyan, az élőmunkát terhelő adó és járulék csökkentést tudunk elfogadni, amely abszolút tehercsökkenés az érintett vállalkozói körnek.

Az 5. fejezet címével kapcsolatban ismét szóba kell hozni, hogy környezetünkkel kapcsolatban nem csak védelemről és megőrzésről kell beszélni, hanem gazdálkodásról, fejlesztésről és egyéb aktív, dinamikus tevékenységekről is.

Az 5.1. pontban, ha már később az erdőkkel oly határozottan foglalkozik az anyag, itt érdemes lenne a védett természeti területek és a Natura 2000 területek erdőkön belüli %-os arányát külön is megemlíteni. Hiányzik a részletesebb statisztikai áttekintés a stratégia végéről. A pont végén szerepelnek a látogatóközpontok, annak megemlítése nélkül, hogy a nemzeti parki, illetve az erdészeti látogatóközpontok finanszírozása hogy néz ki az egyik, illetve a másik területen.

Az 5.1.1. bevezető bekezdésében is érdekes lett volna, ha az előterjesztő ismerteti, hogy az említett védett természeti területekből, és a szerinte e sorsra jutó további területből mennyi az erdő művelési ágú. Ugyanitt különös azt a gondolatot látni, hogy a további védeni szándékozott területek döntő része már Natura 2000-es besorolású, hisz ezek esetében kifejezetten a meglévő gazdálkodás további folytatása, nem pedig annak védelemmel korlátozása volt a korábban meghirdetett cél.

A vitaanyagban a társadalmi egyeztetés eme szintjén azt is érdekes lenne dokumentálva látni, hogy hogyan is zajlott a Natura 2000 területek kijelölése. Tagságunktól és más erdőgazdálkodóktól úgy értesültünk, hogy gyakorlatilag előzetes és utólagos közvetlen értesítésük nélkül, sok esetben tudtuk nélkül jelöltek ki valakik majdnem kétfélmillió ha területet Natura 2000-rel terheltnek, ami a gazdálkodóknak és tulajdonosoknak lényegében csak hátrányt jelent úgy, hogy e hátrányukat senki sem kompenzálja.

Javasoljuk a Natura 2000 kijelöléseket felülvizsgálni. Minden egyes területnél ennek során dokumentálni szükséges kijelöltség indoklását a tulajdonossal és a gazdálkodóval is egyeztetve.

A 30. oldal alján szerepel az az igény, hogy „a táj- és természetvédelmi szempontrendszer beépüljön a természeti erőforrások hasznosító ágazatok működésébe és szabályozásába is.” Itt mindenképpen illendő lett volna megemlíteni, hogy az erdőgazdálkodás ágazatban ez az élő gyakorlat, hiszen a körzeti erdőtervek egyben természetvédelmi és Natura 2000 kezelési tervek is. Az erdőkkel kapcsolatban tehát ez a probléma az erdészeti hatóság főfelelősségű munkája és a természetvédelmi hatóság részt vétele által megoldott.

Szintén figyelemre méltó, hogy míg az ugyanezen lapon említett Természetvédelmi Információs Rendszer még arra vár, hogy adatokkal fel legyen töltve, a az Országos Erdőleltár évtizedek óta adatokkal feltöltött, az erdőgazdálkodókat sokféle információval szolgáló rendszer.

A 32. oldal alján megjelenik: „...szükséges a természetvédelmi szakterületet segítő **tudásközpont** létrehozása.” A vitaanyagból azonban nem derül ki, hogy ez milyen szervezet, ki működteti, mekkora és mibe kerül.

A nemzeti parkokkal foglalkozó 33. oldalon említést sem érdemelt, hogy a nemzeti parkok területének csak kisebb részét kezelik a NPI-ok, a többi terület kezelői és gazdálkodói az állami és magán erdőgazdálkodók és mezőgazdálkodók, melyek különböző minősítések szerint e tevékenységüket megfelelően ellátják. Ugyanakkor arról sem olvashatunk itt, hogy bizony a NPI-ok esetében előfordulnak erdőgazdálkodói tevékenységükben szakmai hibák.

A 32. oldalon a bekeretezett rész második bekezdése úgy hivatkozik a 2082/2007 (V. 15) Kormány határozatra, mintha az valóban a vitaanyagban megnevezett nemzeti parkok térségében lévő állami tulajdo-

nú területek nemzeti parki igazgatóságok kezelésébe adási szándékát fogalmazná meg. Ez pedig több okból sincs így, e gondolatjeles rész tehát erős csúsztatás az előterjesztésben. A határozat 1. pontjában egyetlen nemzeti park, vagy ennek igazgatósága sincs megnevezve, hanem az egységes állami erdőkezelés rendszerének kialakításáról szól. Meglátásunk szerint a mai erdőgazdasági területek egy részének NPI-i kezelésbe adása éppen hogy nem az egységesség, hanem az eddiginél heterogénabb megoldás felé tett lépés lenne.

Az 5.1.1. pontban megjelenő erdőterület-szerző törekvéseket e levél elején már elutasítottuk, itt érdekes a 33. oldal keretes részének harmadik bekezdésére visszatérni:

„Gondoskodni kell arról, hogy a nemzeti parkok területén lévő **állami tulajdonú területek vagyongazdálkodása** egységes szempontok szerint, a természetvédelmi elvárások egyértelmű elsődlegessége mellett a nemzetközi gyakorlatnak megfelelően a nemzeti park igazgatóságok feladata legyen.”

Miért? Készült-e hatásvizsgálat arról, hogy ez a javaslat pontosan mennyi és milyen művelési ágú területet jelentene, illetve ennek milyen következményei lennének a jelenlegi vagyongazdálkodónál, valamint képesek lennének-e a NPI-ok a többlet vagyongazdálkodási feladat ellátására, illetve ez utóbbiak mik a biztosítékai és költségei, valamint milyen gazdasági eredményt mutatna ez a konstrukció? Lennének-e és mekkora költségvetési hatások?

Figyelemre méltó, hogy a bekezdés szerint művelési ágtól függetlenül a NPI-ok minden állami területre igényt tartanak, legyen az kül- vagy belterület, művelt, vagy művelésből kivett. Ugyanígy érdekes, hogy ezen átfogó igénybejelentés előtti bekezdésben miért volt szükség e nagyobb halmaz egy részére (Hortobágyi, Kiskunsági, Körös-Maros, Fertő-Hanság és Aggteleki NP-ok) ugyanezen igényt külön is megnevezni. Ráadásul e felsoroltak és a hivatkozott 2082/2007 (V. 15.) Korm.hat-ban szereplő NP-ok (HNPI, KNPI, KMNPI, ANPI, DINPI, BNPI) nem esnek teljesen egybe és a kormányhatározat nem általában állami területekre, hanem nagyon pontosan meghatározott, összesen 7,86 ezer ha védett és védelemre tervezett erdőterületre vonatkozik.

E kormányhatározat 2. pontja azt is rögzíti, hogy a területek vagyongazdálkodói jogának térítésmentes átadása „a területekhez szervesen kapcsolódó társasági vagyongazdálkodás útján történő megszerzése mellett” jön létre. A NPI-oknak tehát ki kell fizetniük e tételeket. Különös, hogy a stratégia még kísérletet sem tesz arra, hogy számba vegye: a különböző vagyongazdálkodók része a 33. oldali keretes rész harmadik bekezdése szerinti, sokkal szélesebb kört érintő javaslat kapcsán összesen mennyit kellene fizetniük a NPI-oknak és ahhoz honnét vennék a megfelelő forrásokat.

A 33. oldal keretes része végén szerepel a nemzeti parki termék fogalma bevezetésének ötlete, de ennek célja és tartalma az előterjesztésből nem derül ki.

A 34. oldal második bekezdése szerint: „A jövőbeni védetté nyilvánítások a meglévő területek bővítését szolgálják, de számos **újabb védett természeti terület** kialakítása is indokolt, illetve szükséges.” A vitaanyag nem részletezi a indokokat és nem tesz említést a területek tulajdonosainak és gazdálkodóinak érdekeiről, illetve a velük egyeztetésről. E téren a társadalmi párbeszéd nem fontos? A védelemre jelölésnek nincs határa? A védelemre jelöltséget nem kellhet időnként felülvizsgálni, hogy indokolt-e még?

Hasznos lenne látni e fejezetben, vagy a stratégia mellékletében, hogy a védett természeti területekből, illetve a NPI-ok által vagyongazdálkodott területekből mennyi az erdő. Ismereteink szerint mintegy 20 e ha erdőt vagyongazdálkodnak a NPI-ok. A jelzett összes védettből (640 e ha) levonva a NPI-ok által kezeltet (275 e ha), 365 e ha-t kapunk, melynek többségét, mint a vitaanyag is jelzi, az állami erdőgazdasági zrt-k kezelik. A védett erdők döntő többségét tehát évtizedek óta az erdőgazdálkodási társaságok vagyongazdálkodnak és gazdálkodnak benne. Korrekt lett volna itt megállapítani azt a tényt, hogy e munkát az erdőgazdaságok az MGSZH Erdészeti Igazgatóságok által is elismerten szakmailag megfelelően végzik, továbbá, hogy ehhez költségvetési forrást nem vesznek igénybe, sőt egyéb gazdálkodási tevékenységeik alapján befizetői a költségvetésnek.

A Natura 2000 területek (34-35. oldal) kijelölése kapcsán meg kell említeni, hogy e folyamat az érintett területtulajdonosok és gazdálkodók bevonása nélkül - tulajdonképpen társadalmi párbeszéd nélkül - történt meg. A célok között újabb területek kijelölési szándéka szerepel. Javasoljuk, hogy ezt megelőzően a már kijelöltek kellene először áttekinteni, hogy valóban minden esetben indokolt-e e kijelöltséget megtartani. Ha valóban lennének további kijelölések, azok esetében a tulajdonosokat és gazdálkodókat minden esetben előzetesen közvetlenül be kell vonni a folyamatba és megfelelően dokumentálni kell a kijelölés indokát.

A 5.1.2. pont címe „Az erdők természetvédelme” általában, a pont tartalmában ugyanakkor kizárólag az állami erdőkkel, ezen belül az erdőgazdasági kezelésű állami erdőkkel foglalkozik. Az előterjesztő mindenáron ellentmondást vizionál a védett állami erdők erdőgazdasági kezelésével kapcsolatban. Erőforrás pazarlásról és a szakmai munkát hátráltató jelentős konfliktusokról tesz említést, aminek kapcsán ismét szóvá kell tegyük, hogy az erdőgazdaságok eredményesek, befizetői a költségvetésnek, valamint az erdészeti hatóság szerint szakmailag megfelelő munkát végeznek. Ezzel szemben a NPI-ok mint költségvetési szervezetek többségében költségvetési forrásból működnek és az erdészeti hatóság erdőgazdálkodási munkájukat nem minden esetben tudta szakmailag megfelelőnek elfogadni. Itt is hiányzik annak jelzése, hogy az erdőgazdaságok több mint 900 ezer ha-on, míg a NPI-ok mintegy 20 e ha-on erdőgazdálkodnak a már említett eredménnyel.

Az sem szerepel itt, hogy a védett erdőkben az erdőgazdaságok az erdőterveknek és így a természetvédelmi hatóságok elvárásainak is megfelelően gazdálkodnak. Hiányzik a gondolatmenetből, hogy ugyanezen erdőterveknek megfelelően kell e területeken bármely más vagyonekezelőnek így a NPI-oknak is gazdálkodnia. Ez azt is jelenti, hogy a NPI ugyanúgy folytatná a faanyag fenntartható megtermelését, hisz különben folyamatosan jelentős veszteségei lennének. Hiányzik annak a modellnek a bemutatása, hogy az úgynevezett természetvédelmi erdőkezelés a mostani 20 e ha-nál nagyobb területre kiterjesztése mibe kerülne és azt miből lehetne finanszírozni.

Az erdőknek és az erdőgazdálkodásnak a 6.5. pontban felsorolt különböző funkciói, illetve a társadalmi elvárások között nem biztos, hogy valóban van sorrend. A felsorolt funkciók egymás mellett élnek. Ami egészen biztos, hogy mindegyik funkció teljesítéséhez a bevételek, illetve a források vagy a fatermelésből származnak, vagy a társadalom ezeket más forrásokból megfizeti.

§ §